

MINDENT MEGTENNE, HOGY MEGSZEREZZE A NŐT...
MÉG HAZUDNA IS!

twisted **LIES**

STELLA & CHRISTIAN

ANA HUANG

Nem a hazugság a legszörnyűbb dolog, amit megtenne ezért a nőért!

A szívödöglesztő és kőkemény Christian Harper valójában egy úriembernek álcázott szörnyeteg. Az erkölcsöt nem tartja sokra, a szerelmet még annyira se, ugyanakkor nem tagadhatja a vonzalmat, amelyet a szomszédjában lakó fiatal nő iránt érez. Idővel ez a nő lesz legsötétebb vágyainak tárgya, az egyetlen hatalmas talány, amin képtelen kiigazodni. És amikor lehetősége nyílik rá, hogy a közelébe férközzön, saját szabályait megszegve olyan ajánlattal áll elő, amit nem utasíthat vissza. Minden szörnyetegnek van gyenge pontja. Az övé ez a lány. A megszállottja lett. Ő a szenvedélye. És ő a kivétel az összes szabály alól.

A kedves, félénk és a közösségi médiában szerzett hírneve ellenére introvertált Stella Alonso igazi romantikus lélek, aki évek óta fegyelmezetten tartja kordában a szívét. Két munkája mellett nincs ideje párkapcsolatra, és nem is igazán vágyik rá. De amikor a múltjából érkező fenyegetés elől annak a férfinak a karjaiba – és lakásába – menekül, akinél veszélyesebbel még életében nem találkozott, óriási a kísértés, hogy hosszú idő után ismét a szívére hallgasson. Mert bármilyen rideg is Christian, ha vele van, olyasmiket érez, amit azelőtt soha. Szenvédélyt. Biztonságot. Igazi vágyat.

Szerelmüket titkok és hazugságok szövik át... és amikor az igazságra végre fény derül, lerombolhat mindent.

Ana Huang

nevét többször láthattuk már a USA Today, a The New York Times, valamint az Amazon bestsellerlistáinak élén. Műveiben lelkesen mutat be szenvedélyes párkapcsolatokat és igazi alfahím főszereplőket. Könyveiben széles skálán mozognak az érzelmek, a könnyed románcoktól egészen a komor jelenetekig.

Imád utazni, a szebbnél szebb úti célokat előszeretettel jeleníti meg történeteiben, és nem tud nemet mondani egy jó chai lattéra. Amikor nem olvas vagy ír, Ana rengeteget álmodozik, miközben próbálja megtalálni a következő kedvenc éttermét.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.anahuang.com

www.facebook.hu/PassionValogatas

www.facebook.hu/DreamKonyvek

PASSION
VALOGATÁS

„A Twisted Lies – Stella & Christian az egész világot jelentette számomra, és még annál is többet. Ez tökéletes lezárása a legjobb sorozatnak, amely valaha is megfordult a kezem között. Stella és Christian igazán észbontóak. Már az első pillanattól izzik közöttük a levegő, és van itt minden, ami kell: csábítás, feszültség, romantika és egy birtokló férfihős.”

Goodreads

„Ez a könyv egy tökéletesen megírt, lassú románc. A két főszereplőt első pillanatban megkedveltem. De főleg Stellát imádtam. A kémia valami elképesztő módon működik közöttük, le sem tudtam tenni a regényt!”

maureensbooks

„Stella végtelenül imádnivaló! És aztán itt van Christian, az erkölcsileg nem éppen feddhetetlen alfahím... kell ennél többet mondanom? A lányokat imádtam, de a fiúk közötti dinamika, az egyszerűen csúcs!”

Amazon

„Én szerettem Christian Harpert! Tesz megkérdőjelezhető dolgokat? Igen. Igazi milliárdos fenegyerek, akinek valójában vajszíve van, ha a szerelméről van szó? Szintén igen! Stella végre megtalálta a hangját ebben a történetben, és elkezdte követni az álmait Christian segítségével. Kihozzák egymásból a legjobbat. A közös jeleneteik igazán forróak!”

Barnes & Noble

PASSION
VÁLOGATÁS

ANA HUANG

twisted
LIES

STELLA & CHRISTIAN

— részlet —

1. FEJEZET

Stella

– STELLA!

A pulzusom az egekbe szökött. Semmi sem váltotta ki bennem gyorsabban az „üss vagy fuss” reakciót, mint Meredith hangja.

– Igen? – próbáltam a remegést semleges arckifejezés mögé rejtetni.

– Ugye rád bízhatom ezeket a holmikat? Majd vidd vissza mindet az irodába! – Azzal felvette a kabátját, és a vállára dobta a kezításkáját. – Van egy vacsorafoglalásom, amit semmiképp sem hagyhatok ki.

– Per...

És már el is tűnt az ajtóban.

– ...sze, nyugodtan rám bízhatod – fejeztem be a mondatot.

A fotós egy pillanatra megállt, és felhúzta a szemöldökét. Csak egy erőtlen vállrándítással reagáltam. Nem én vagyok az első olyan asszisztens egy divatlap szerkesztőségében, akit a zsarnok főnöke totál kizsigerel, és valószínűleg nem is az utolsó.

Volt idő, amikor egy ilyen magazinnál dolgozni nekem maga volt az álommeló. Most viszont, miután már négy évet lehúztam a *DC Style*-nél, ez a munka számomra na-

gyon is valóságzagú lett, amitől a pozíció jócskán veszített egykori vonzerejéből.

Mire összeszedtem az összes kelléket, visszaplattam velük az irodába, és elindultam hazafelé, a homlokom már csillogott a verejtéktől, az izmaim pedig leginkább állott pudingra kezdtek hasonlítani.

A nap már vagy fél órája lement, az utcai lámpák narancssárgán derengő fénye ridegen hullott a havas járdákra.

A városra hóviharriasztást adtak ki, de azt mondták, hogy az igazi rossz idő csak estére ér ide. Én azért inkább gyalog mentem haza, így még mindig gyorsabb, mint metróval, mert ha leesik pár centi hó, a tömegközlekedés egyből a feje tetejére áll.

Az ember azt gondolná, hogy a városvezetés jobban felkészül az ilyen helyzetekre, hiszen minden télen szokott esni a hó. De nem. Ez itt, kérem, Washington.

Nem kellett volna a telefonomat bámulnom gyaloglás közben, pláne nem ilyen időben, de nem bírtam visszafogni magam. Előhívtam a délután érkezett e-mailt, és többször is elolvastam a sorokat, hátha a szavak jelentése valahogy veszít az erejéből, de hiába.

A Greenfield idősothton vezetősége ezúton tájékoztatja, hogy április 1-i hatállyal az egyszemélyes szobák havi költsége 6500 dollárra emelkedik. Előre is elnézését kérjük az esetleges kényelmetlenségekért, de bízunk benne, hogy a magasabb térítési díj ellenében még magasabb színvonalú szolgáltatást tudunk biztosítani a lakók...

Az ebédre elfogyasztott zöld turmix kavarogni kezdett a gyomromban.

Kényelmetlenség... Mintha nem is egy bentlakásos egészségügyi intézményben emelték volna több mint húsz százalékkal az árakat. Mintha nem is élő, érző, lélegző és *kiszolgáltatót* emberi lények lakhatása kerülne veszélybe az új vezetés kapzsisága miatt.

Belégzés, kettő, három. Kilégzés, kettő, három – próbáltam a kis légzőgyakorlatommal lenyugtatni magam.

Engem gyakorlatilag Maura nevelt fel. Ő volt az egyetlen személy, aki mindig ott volt mellettem, még ha most

már sokszor azt sem tudja, ki vagyok. Nem tehetem meg vele, hogy áthelyeztetem egy másik intézménybe.

A *Greenfield* a legjobb a környéken, és neki már ez az otthona.

A barátaim, de még a családom sem tudja, hogy én fizetem az ellátását. Nem akartam azokról a kérdésekről beszélgetni velük, amelyek mindenképp felmerültek volna bennük, ha tudtak volna róla.

Csak hát ugye most valahogy ki kell nyögnöm a magasabb díjat.

Esetleg köthetnék még néhány partneri megállapodást, vagy kialakíthatnék magasabb árakat a blogomon meg Instán. Nemsokára pedig a Delamonte vezetőjével vacsorázom New Yorkban, és a menedzserem szerint ez valójában meghallgatás lesz, mivel márkanagykövetet keresnek. Ha az összejönne...

– Ms. Alonso!

A mély, telt férfihang fekete bársonyként simogatta a bőrömet. Megtorpantam, és egyből borzongás futott végig a testemen, részben az örömtől, részben pedig attól, hogy ez a hang némi veszélyt is rejtett magában.

Pontosan tudtam, kinek a hangja ez.

Pedig életemben csak háromszor hallottam, de az is bőven elég volt. Akárcsak a tulajdonosa, a hang maga is fedhetetlen volt.

Az óvatosság ott vibrált a mellkasomban, de sikerült kordában tartanom. Ahogy megfordultam, a pillantásom először egy vastag téli gumira esett, aztán egy fekete McLaren jellegzetesen elegáns vonalaira, ahogy megállt a járda mellett. Végül benéztem a lehúzott ablakon, és megláttam ennek a hangnak azt a bizonyos tulajdonosát.

A szívem egy egész picivel nyugodtabb tempóra kapcsolt.

Sötét haj. Whiskyszínű szemek. És egy olyan kifinomult arc, hogy akár maga Michelangelo is formázhatta volna.

Christian Harper.

Egy elit biztonsági cég vezetője, emellett annak a luxus-bérháznak, a Mirage-nak a tulajdonosa, amelyben én is

lakom, és valószínűleg a legszebb, de minden bizonnyal a legveszélyesebb férfi is, akit ismerek.

Bár ezt a „legveszélyesebb” részt csak az ösztöneim sugták, de az ilyesfajta megérzések nálam elég jól be szoktak jönni.

Nagy levegőt vettem, és mosolyogtam.

– Mr. Harper!

Távolságtartó reakciómat száraz mosollyal nyugtázta.

Talán azt hitte, csak ő szólíthatja olyan hivatalos stílusban a vezetéknevükön az embereket, mintha mindannyian egyetlen óriási, áporodott levegőjű tárgyalóteremben élnénk.

Christian tekintete végigsiklott a vállamra hulló hópelyheken, majd újra a szemembe nézett.

A szívverésem ettől egy picit tovább lassult.

Enyhe elektromos bizsergés indult meg a testemben a tekintete súlya alatt, és minden akaraterőmet össze kellett szednem, hogy ne lépjek hátrébb, hogy lerázhassam magamról ezt a furcsa érzést.

– Kellemes az idő egy kis esti sétához... – Ez a megfigyelés talán még a tekinteténél is szárazabb volt.

Forróság szaladt fel a tarkómon.

– Annyira azért nem vészes.

Ekkor vettem csak észre, hogy milyen nagy pelyhekben esik a hó. Talán a meteorológusok *kicsit* elszámolták magukat a hóvihar érkezését illetően.

– Csak húsz percre lakom innen... – tettem hozzá... nem is tudom, miért. Talán csak, hogy egyértelmű legyen, annyira azért nem vagyok hülye, hogy ilyen hóesésben keresztül-kasul bejárom az egész várost.

Így utólag belegondolva, talán mégiscsak jobb lett volna metróval menni.

– Nyakunkon a hóvihar, és a járda is csupa jég. – Christian a kormányon pihentette az alkarját, és ennek egyáltalán nem lett volna szabad ennyire vonzónak lennie. – Szálljon be, elviszem!

Ő is a Mirage-ban lakott, pont az én lakásom felett, szóval valahol érthető, hogy felajánlotta.

De én csak ingattam a fejem.

Már a puszta gondolattól is tulajdonképpen bepánikoltam, hogy pár percig egy szűk zárt helyen kell üldögelnem Christiannel.

– Megoldom, köszönöm! Biztos van jobb dolga is, mint engem furikázni. Amúgy meg a séta kitisztítja kicsit a fejem. – Csak úgy ömlöttek belőlem a szavak. Nem voltam valami nagy dumás, de ha egyszer belelendültem, egy atombomba se állított volna meg. – Testmozgásnak is megteszi, meg aztán tesztelnem kell a hótaposó csizmámat. Ezen a télen ma húztam fel először. – *Jaj, ne dumálgj már ennyit!* – Szóval, bármennyire is hízelgő az ajánlata, tiszteletteljesen vissza kell utasítanom.

Enyhén kifulladásra végre a végére értem az összeszedettnak egyáltalán nem mondható kis szónoklatomnak.

Egész jól tudtam már nemet mondani, de sokszor még mindig túlmagyaráztam az ilyen helyzeteket.

– Nem tudom, hogy ez most így elég értelmesen hangzott-e... – tettem hozzá bizonytalanul, mivel láttam, hogy Christian némán mered rám.

Egy jeges széllökésnek sikerült pont ezt a pillanatot kiválasztania, hogy lehúzza a kapucnit a fejemről, és befurakodjon a ruháim alá egészen a csontjaimig, amitől önkéntelenül is megboroztam.

A stúdióban még szakadt rólam a víz, most meg annyira fáztam, hogy a melegnek még az emléke is kékre fagyott az agyamban.

– Hogyne, persze – szólalt meg végre Christian, bár a hangjából és az arckifejezéséből nem lehetett kivenni semmit.

– Akkor jó – remegtek a szavak a vacogó fogaim között. – Hát, nem is akarom tovább feltartani...

Az ajtó halk kattanással kinyílt.

– Szállj be a kocsiba, Stella!

Nem vitatkoztam.

Azzal nyugtattam magam, hogy csak azért ülök be, mert a hőmérséklet a franc tudja, hogyan, de öt perc alatt vagy húsz fokot zuhant... Bár tudtam, hogy ez nem igaz.

Sokkal inkább az lehetett, ahogy ezen a higgadt, tekintélyt parancsoló hangon kimondta a nevemet, aminek

a testem rögtön engedelmeskedett, még mielőtt az agyam tiltakozhatott volna.

Ennek a férfinak, akit alig ismerek, talán nagyobb hatalma van felettem, mint bárki másnak.

Christian elindult a kocsival, majd elfordított egy gombot a műszerfalon. Egy másodperccel később már ömlött is rám a meleg, amitől az átfagyott bőröm lassan kezdett felengedni.

Az autóban bőr és drága fűszerek illata ölelt át, és minden kísértetiesen tiszta volt. Se szemét, se papírpoharak, semmi, még csak egy kósza szösz sem láttam sehol.

Mélyebbre süllyedtem az ülésben, és a mellettem ülő férfit pillantottam:

– Te mindig eléred, amit akarsz? – kérdeztem könnyedén, hogy valahogy oldjam a feszültséget, ami megmagyarázhatatlanul vibrált közöttünk a levegőben.

Egy rövid pillantást vetett rám, aztán megint az utat nézte.

– Nem mindig.

A feszültség nemhogy feloldódott volna, inkább csak tovább erősödött, és most már szinte az ereimben éreztem. Forró volt és nyughatatlan, mint a parázs, amely egy lehetni oxigénre vár, hogy lángra lobbanhasson.

Hát, ez nem jött be.

Elfordítottam a fejem, és csak bámultam ki az ablakon, túlzottan le voltam strapálva ahhoz, hogy tovább próbálkozzak valami beszélgetéssel.

Mondjuk, az se sokat segített, hogy az idegesség a mellkasomban és a torkomban táncot járt.

Mindenki azt hitte rólam, hogy tök nyugis vagyok, meg laza, aki bármilyen legyen is a szitu, minden szürke felhő mögött megpillantja az ezüsfényű napsugarakat. Nem véletlenül, hiszen egész életemben ezt a képet vetítettem magamról, mert ugyebár mint Alonsótól, ezt is várták tőlem.

Egy Alonsónak nem lehetnek pánikrohamai, nem szorong, nem aggódja át az éjszakáit, hogy másnap mennyi minden alakulhat rosszul.

Egy Alonso nem jár terápiára, nem teregeti ki a szennyest idegenek előtt.

Egy Alonso egyszerűen csak tökéletes.

A nyakláncomat az ujjam köré csavartam, de olyan szorosán, hogy már nem engedte át a vért.

A szüleim tutira *imádnák* Christiant. Az ő szemükben ő a tökéletes parti.

Gazdag. Jóképű. Udvarias.

Már szinte bosszantóan oké volt a pasi, akárcsak az, ahogy uralta maga körül a teret, a jelenléte valahogy behatolt minden zugba és résbe, olyannyira, hogy egy idő után másra sem bírtam gondolni.

Hiába néztem az utat, a parfümje illatával volt tele az orrom, a tudóm, és a bőröm bizseregni kezdett már a pusztá gondolattól is, hogy az izmai milyen szépen feszülnek meg, amikor elfordítja a kormányt.

Rohadtul nem kellett volna beülnöm ebbe a kocsiba!

A melegen kívül az egyetlen pozitívum, hogy így hamarabb érek haza, hamarabb állhatok be a zuhany alá, és bújhatok be az ágyikómba. Már alig várom...

– A növények jól vannak.

Olyan könnyedén és váratlanul mondta ezt, hogy beletelt pár másodpercebe, mire rájöttem, hogy egy, valaki megtörte a csendet, és kettő, Christian tényleg nem csak a képzeletem szüleménye.

– Hogy tessék?

– A növények, a lakásomban. – Megálltunk a pirosnál.

– Jól vannak.

Ez most valami... *Ja?*

Aztán derengeni kezdett, és némi büszkeséggel pillantottam rá.

– Örülök – kockáztattam meg egy mosolyt annak öröme, hogy a beszélgetés biztonságos mederbe terelődött. – Csak egy kis szeretet és figyelem kell nekik, és máris elmükben vannak.

– Meg víz.

Csak pislogni bírtam a pléhpozával bedobott nyilvánvaló igazságon.

– Meg víz. *Ja.*

A szavak egy pillanatig még lebegtek közöttünk, aztán kiszakadt a torkomból a nevetés, Christian ajka pedig párányi mosolyra húzódott.

A légkör végre nem volt már olyan feszült, és az a csomó a mellkasomban mintha szintén lazult volna kicsit.

Amikor a lámpa zöldre váltott, a motor hangosan felbőgött, kis híján elnyomta a következő szavait.

– A kezed csodákra képes.

Az arcom felforrósodott, de egy kis vállrándítással nyugtáztam a megjegyzést:

– Szeretem a növényeket.

– Akkor te vagy a megfelelő ember erre a munkára.

Christian növényei már épp csak vegetáltak, amikor elvállaltam a gondozásukat, cserébe azért, hogy ne kelljen magasabb bérleti díjat fizetnem.

Miután a barátnőm, Jules, akivel azelőtt lakótársak is voltunk, a múlt hónapban összeköltözött a pasijával, választhattam, hogy keresek egy másik lakótársat vagy kiköltözöm a Mirage-ból, mivel nem engedhettem meg magamnak, hogy a teljes bérleti díjat egyedül fizessem. Nagyon megszerettem a Mirage-t, de úgy voltam vele, hogy inkább beérem egy szerényebb hajlékkal, mintsem hogy egy idegennel kelljen együtt élnem. Az valahogy nagyon nem lenne összeegyeztethető az én jó kis szorongásaimmal.

Christian pedig már eleve sokkal olcsóbban adta ki a lakást, mert amikor eljöttünk megnézni, mondtuk, hogy nekünk a normál bérleti díj nem fér bele a keretünkbe, úgyhogy eléggé meglepődtem, amikor felajánlotta ezt a lehetőséget, miután megemlítettem neki, hogy valószínűleg ki fogok költözni.

Persze, gyanús volt egy kicsit, de hát mégiscsak Bridget, egy másik barátnőm férjének a barátja, úgyhogy végül belementem. Már öt hete gondozom a növényeit, és nem történt semmi szörnyűség. Ami azt illeti, ő maga soha nem is volt otthon, amikor felmentem a lakására. Egyszerűen csak bementem, megöntöztem a növényeket, és eljöttem. Ennyi.

– Honnan tudtad, hogy menni fog nekem? – Végül is bármi mást is kérhetett volna – hogy intézzem a hivatalos ügyeit, mossam ki a szennyesét, vagy takarítsam ki a lakását (habár főállású bejárónője már van). Ez a növény-dolog valahogy olyan furcsán konkrétan tűnt.

– Nem tudtam. – A hangjában volt egy jó adag érdeklenség, meg még valami, amit alig lehetett érzékelni. – Csak egy szerencsés véletlen.

– Nekem te valahogy nem olyanak tűnsz, aki hisz a véletlenekben.

Christianról ordított, hogy nem kenyerre az érzélgősség. A cselekedetei, az öltözeke, a tökéletes szabású öltönye, a szavai megnyugtató precizitása, és a hűvös, távolságtartó tekintete is mind ezt a benyomást keltették.

A megjelenése alapján olyasvalakinek tudtam elképzelni, aki imádja a logikát, a hatalmat, és a rideg, kőkemény gyakorlatiasságot. Az ő világképében nincs helye olyan ködös fogalmaknak, mint „szerencse” vagy „véletlen”.

De Christian valamiért ezt a megállapításomat viccesnek találta.

– Jobban hiszek bennük, mind gondolnád.

Az önostorozó hangszíne kíváncsiságot ébresztett bennem.

Bár szabad bejárásom volt a lakásába, őrijítően keveset tudtam róla. Az egész tetőtéri luxuslakosztálya tulajdonképpen nem volt más, mint egy hatalmas munkahely, persze nem akármilyen luxuskivitelben, de a berendezési tárgyak jőszerivel semmilyen személyes vonást nem tükröztek.

– Ezt kifejtened bővebben is? – próbálkoztam.

Christian behajtott a Mirage magánparkolójába, és leparkolt a neki fenntartott helyen, a hátsó bejárat mellett.

Nem válaszolt.

Mondjuk nem is nagyon vártam mást.

Christian Harper élete pletykák és rejtélyek ködébe burkolózott. Még Bridget sem tudott róla sokat, csak annyit, hogy nem akármilyen híre van.

Szó nélkül haladtunk át az előcsarnokon. A maga egykilencvenével Christian majdnem tizenöt centivel volt magasabb nálam, de azért ahhoz elég magas voltam, hogy ne kelljen loholva tipegnem utána.

Lépteink zaja tökéletes szinkronban verődött vissza a márványpadlóról.

Mindig is tudatában voltam, hogy magasabb vagyok az átlagnál, de Christian erős kiállása úgy hatott rám, mint

valami biztonsági mező, és egy pillanat alatt elterelte a figyelmet az amazon-testalkatomról.

– És nincs több sétafikálás a hóviharban, Ms. Alonso! – mondta, amikor megálltunk a lift előtt. Megint ott volt az a leheletnyi mosoly az arcán, az egész férfi maga volt a hanyag elegancia és lehengerlő magabiztosság. – Nem engedhetem, hogy a bérlőimmal a hipotermia végezzen. Az efféle hírek nagyon nem tesznek jót az üzletnek.

Hirtelen megint felnevettem.

– Ugyan, biztosan pillanatok alatt találnál valakit a helyemre.

Nem igazán tudtam eldönteni, hogy most a korábbi hided miatt vettem nehezebben a levegőt, vagy azért, mert ennyire közel voltam hozzá.

Christian engem nem érdekelt. Mármint úgy, romantikus értelemben nem. Ahogy más sem. A munkám a magazinnál meg a blogom minden energiámat felemésztették, randizásra gondolni sem volt időm.

De ettől még nem voltam immunis egy ilyen férfi közelségére.

Azokban a whiskyszínű szemekben mintha egy pillanatra fény villant volna.

– Azt nem hinném.

Az iménti enyhe légszomj most felerősödött, és belém fojtotta a szót.

Mintha minden egyes mondat, ami csak elhagyja a száját, valami kódolt üzenet lenne, amit képtelen vagyok megfejteni, minden szava rejtett jelentéssel bír, amit csak ő ismer, én meg csak tapogatózom a sötétben.

Ezelőtt tényleg csak háromszor beszéltem Christiannal: egyszer, amikor Jules és én aláírtuk a bérleti szerződést, egyszer csak úgy futólag Bridget esküvőjén, és egyszer, amikor megbeszéltük, hogy hogyan tovább Jules nélkül.

De mindháromszor volt egy olyan érzésem, hogy a beszélgetés után valahogy nyugtalanabb lettem.

Akárcsak most... miről is volt szó azelőbb?

Nem egészen egy perc telt el azóta, hogy mondott valamit, de az a perc akár egy örökkévalóság is lehetett volna.

– Christian!

Mély, enyhén akcentusos férfihang vágta el azt a vékony selyemszálat, amelyen az iménti pillanatunk lebegve lógott közöttünk.

Az idő kereke visszazökkent, a tudómból pedig gyorsan távozott a levegő, mielőtt megfordultam.

Magas férfi. Sötét haj. Olíwabarna bőr.

Az illető nem volt olyan klasszikus értelemben jóképű, mint Christian, de a remekbe szabott Delamonte öltönye alatt annyi nyers férfiaság feszült, hogy igencsak nehezemre esett nem eltátani a számát.

– Bocsánat, remélem, nem szakítottam félbe semmit – vettet rám sokatmondó pillantást Mr. Delamonte Öltöny.

Igazság szerint én soha nem gerjedtem rá az idősebb férfiakra, márpedig ő jócskán a harmincas évei második felében járhatott, de... *bakker!*

– Nem, dehogy! A legjobbkor – Christian amúgy simulékony válaszában mintha egy csipetnyi ingerültség is megbújt volna. Egy leheletnyit elélem állt, mintegy elzárva előlem a kilátást Mr. Delamonte Öltönyre, és fordítva. A fickó felvonta a szemöldökét, majd a közömbösség álarca lehullt, és elvigyorodott.

A következő pillanatban megkerülte Christiant, a mozdulat már-már nyíltan kigúnyolta annak iménti próbálkozását, és felém nyújtotta a kezét.

– Dante Russo.

– Stella Alonso.

Azt hittem, simán kezét fogunk majd, de legnagyobb meglepetésemre megemelte a csuklómat, és végighúzta a száját a kézfejemen.

Ha ezt valaki más csinálta volna, az nyálas lett volna, de ott abban a pillanatban valami örömteli bizsergés futott végig rajtam.

Talán az akcentusa miatt. Nekem valahogy minden nagyon bejön, ami olasz. Ez a gyengém, most mit csináljak?

– Dante – Christian hangjának nyugodt felszíne alól olyan élt véltem kihallani, ami képes lett volna az ember csontját is felhasítani. – Elkészünk a megbeszélésünkről.

Nem úgy tűnt, mintha Dante izgatná magát.

Egy másodpercig még a kezében tartotta a kezemet.

– Örülök, hogy megismerhettem, Stella. Biztos vagyok benne, hogy találkozunk még. – Elnyújtott szavai között mintha egy csipetnyi nevetés is bujkált volna.

Mindenesetre volt egy olyan sanda gyanúm, hogy ez a vidámság nem nekem szól, hanem sokkal inkább a mellettünk álló férfinak, aki ádáz tekintettel figyelt bennünket.

– Köszönöm! Én is nagyon örülök. – És már majdnem rámosolyogtam Dantéra, de valami azt súgta, ez most nem lenne okos húzás. – És szép estét! – mondtam, majd Christianra pillantottam. – Kellemes estét, Mr. Harper. És kösz a fuvert!

Még egy leheletnyi incselkedő vidámságot is vittem a hangomba, hátha a korábbi abszurd formalitásunk felidézésétől megenyhül az a kőkemény arca.

De a szeme se rebbent, ahogy kicsit fejet hajtott.

– Jó éjt, Ms. Alonso!

Ha nem, hát nem.

Christiant és Dantét otthagytam az előcsarnokban, hadd bámulják csak őket az arra járók, és felmentem a lifttel a lakásomig. Tekintettel a washingtoni épületek magasságát korlátozó rendeletre, olyan közel voltam egy tetőéri luxuslakosztály magasságához, amennyire csak lehettem anélkül, hogy konkrétan beköltöztem volna Christian tizenegyedik emeleti lakásába.

Nem tudom, mitől változott meg ilyen gyorsan a hangulata, de van nekem elég gondom anélkül is, hogy az ő lelkivilágán rágódnék. Beletúrtam a táskámba, és próbáltam előhalászni a kulcsomat, a sminkkészlet, a számlák, nyugták meg a hajgumik közül.

Tényleg nem ártana már kitalálni valamit erre is.

Némi keresgélés után végre a kezemben éreztem a kulcsot.

Épp bedugtam a zárba, amikor ismerős borzongás futott végig rajtam, és még a hátamon is felállt a szőr.

Felkaptam a fejem.

A folyosón nem volt senki rajtam kívül, de a fűtés halk zümmögése hirtelen baljós felhangot kapott.

Egy pillanatra névtelen levelek és lesből készül fényképek emlékei villantak be az agyamba, amitől hirtelen le-

vegőt is alig kaptam, de gyorsan próbáltam elhessegetni a gondolatot.

Ne legyél már paranoiás!

Ez már nem az a régi ház a kampusz mellett, aminek még csak riasztója sem volt! A Mirage-ban vagyok, Washington egyik legjobban őrzött lakóépületében, és már vagy két éve nem is hallottam róla.

Annak az esélye, hogy majd pont itt fog felbukkanni, nagyjából egyenlő a nullával.

Ennek ellenére elég nehéz volt kitörni ebből a dermedtségből, ami minden tagomat lebénította. Gyorsan kinyitottam az ajtót, és beléptem a lakásba.

A lámpák egyből felkapcsolódtak, bezárkóztam, még a biztonsági láncot is a helyére tettem.

Aztán végignéztem minden szobában a legutolsó zugot is, és végre meggyőződtem róla, hogy sem a szekrényemben, sem az ágyam alatt nem lapul senki.

Minden rendben. *Nem* tért vissza. Biztonságban vagyok.

De biztonság ide vagy oda, valahogy mégis ott maradt bennem az a furcsa érzés. Meg voltam győződve, hogy valami *igenis* leskelődött utánam a folyosón.

2. FEJEZET

Christian

A KÖNYVTÁR AJTAJA CSENDES KATTANÁSSAL CSUKÓDOTT be mögöttem. Lassú, megfontolt léptekkel haladtam át a helyiségen, és megálltam az elegáns ülőgarnitúra előtt az olvasósarokban, ahol Dante már kényelembe helyezte magát egy pohár skót whiskyvel.

Az állkapcsomban megremegett egy izom.

Ha nem lenne a hosszú közös múltunk, és ha nem lennék a lekötözöttje miatt a bizonyos szívesség miatt, amit megtett nekem, már belevertem volna a fejét a bárkocsiba.

Nem csak azért, mert csak úgy, egy szó nélkül kiszolgáltatta magát az én piámból, hanem az iménti nem éppen szórakoztató műsora miatt is, amit az előcsarnokban adott elő.

Nagyon rühellem, ha valaki az engedélyem nélkül hozzányúl ahhoz, ami az enyém.

– Ne vágj már ilyen morcos képet, Harper! – kortyolt bele lassan az italába. – Mert úgy maradsz, aztán akkor már nem fogsz annyira bejönni a nőknek.

A rideg mosolyomból eléggé egyértelmű volt, hogy mennyire érdekel a hülye dumája.

– Talán, ha megfogadnád a saját tanácsodat, te is alhatnál egy szobában a menyasszonyoddal.

A hunyorgó szeme láttán némi elégtételt éreztem a mellkasomban. Ha az én gyengepontom Stella, akkor az övé egyértelműen Vivian.

Engem nem különösebben érdekelt, hogy vannak egymással, de remekül elszórakoztatott, hogy folyton vicso-rogni kezdett, ha csak szóba hoztam a menyasszonyát, akit állítása szerint szívből utált.

Lehet, hogy nekem is megvannak a magam problémái, de Dante gondjai jelenleg kétmilliárd dollárba fájnak neki.

– Jogos – mordult fel csendesesen. A vigyor eltűnt a képéről, felvette a pléhpfát, és egy pillanat alatt megint ugyanaz a seggfej lett, akit olyan jól ismertem már. – De nem azért jöttem, hogy Vivianról vagy Stelláról beszélges-sünk, úgyhogy inkább térjünk rá az aktuális problémára. Mikor szabadulhatok meg végre attól az *istenverte* festménytől? Már nagyon bántja a szememet.

Életem másik titokzatos nőjének említése hirtelen elho-mályosította a sötét hajfürtök és zöld szemek emlékét.

Magda. Ez a festmény azóta, hogy először a birtokomba került, szinte folyamatosan veszélybe sodorta a létezése-met. És nem is annyira önmaga miatt, hanem inkább ami-att, amit számomra jelentett.

– Senki se mondta, hogy akaszd ki a galériádba – léptem a bárhoz, és töltöttem magamnak egy italt. Dante, ez az istenverte barom, arra nem volt képes, hogy rátegye a ku-pakot a legjobb skót whiskymre. – Felőlem aztán egy szek-rénybe is beteheted.

– Ja, fizessenek ki egy valag pénzt érte, aztán meg tegyem egy szekrénybe, mi? Az aztán tényleg nem lenne gyanús senkinek. – A szarkazmus elmélyítette a hangját.

– Ez a te problémád. Én csak javasoltam rá egy meg-oldást – vontam meg a vállamat. – Arról már nem tehe-tek, hogy nem vagy hajlandó elfogadni. Amúgy meg csak a rend kedvéért megjegyezném, hogy... – letelepedtem vele szemben a fotelba – ...azt a bizonyos valag pénzt *én* fizet-tem ki, nem te.

Persze ezt nem vertük nagydobra. A nyilvánosság úgy tudta, hogy a világegyetem egyik legrondább műalkotá-sának Dante Russo lett az új büszke tulajdonosa. Persze

a közvélemény néhány ügyesen hamisított dokumentumnak köszönhetően arról is meg volt győződve, hogy ez az undorító ocsmányság valójában felbecsülhetetlen értékű festmény, amelyért akár ölni is érdemes.

Valójában nem akartam ilyen nagy port kavarni, de szükségem volt valami elfogadható magyarázatra, hogy miért is költöttem annyit az őrzésére.

Nem voltak benne eget rengető üzleti titkok elrejtve, ahogy azt a jól értesültek sejteni vélték. Ugyanakkor igenis volt benne valami személyes, amit viszont soha nem osztottam volna meg senkivel.

Dante fürkésző szemekkel nézett rám a pohara felett.

– Nem értem, mit pörögsz rajta még mindig. Amire kellett neked, azt már megkaptad. Megtáltad az árulót. Égesd el a francba azt a szart! *Miután* visszaküldöm neked – tette hozzá. – Már csak a látszat kedvéért.

– Megvan rá az okom.

Nagyon is jó okom van rá, de úgysem hinné el, ha elmondanám neki.

Képtelen lennék megsemmisíteni azt a festményt. Túl mélyen beleette magát a múltam széttöredezett darabjaiba.

Nem vagyok az az érzelgős fajta, de az életem két területén valahogy nem érvényesül a szokásos pragmatizmusom. Ez a kettő pedig Stella és *Magda*.

Axel viszont, az egyik volt alkalmazottam, aki ellopta a *Magdát*, és szépen átjátszotta a Sentinel, vagyis az egyik legnagyobb versenytársam kezére, pechjére nem tartozott ebbe a kivételes kategóriába.

Azt hitte, hogy a festmény szigorúan őrzött, azaz magas áron értékesíthető üzleti titkokat tartalmaz. Nem véletlenül, hiszen én pontosan ezt mondtam annak a pár embernek, akiket az őrzésükkel megbíztam.

Azt viszont még ők sem tudták, hogy számomra a festmény igazi értékét valami sokkal személyesebb dolog adja, és ebből mások egyáltalán nem tudnak hasznot húzni.

Axelt kirúgtam, aztán vártam egy ideig, hogy a Sentinel megnyugodjon, majd odabasztram egy kicsit a kibernetikai rendszerüknek, amitől a cég hirtelen milliókat veszített az értékéből. Ettől még nem mentek teljesen tönkre, mert egy

olyan nagyságrendű támadást már vissza lehetett volna vezetni hozzám, de ennyi is elég volt, hogy egyértelmű legyen számukra az üzenet.

A Sentinel vezetői meg akkora marhák, hogy miután eladták, még megpróbálták vissza is lopni a festményt, amit bizonyára megtorlásnak szántak ellenem.

Persze semmilyen üzleti titokra nem bukkantak benne, de azt azért tudták, hogy valamiért nekem nagyon fontos ez a kis műalkotás. És ebben nem is tévedtek. Csak ugyebár a munkát nem valami balfasz ohioi bandavezérre kellett volna bízni.

Komolyan, szinte már nekem volt kínos, hogy a Sentinel ilyen bénán próbálta eltüntetni a nyomokat maga után.

A festmény jelenleg Dante gondjaira volt bízva, ami ketős célt szolgált: egyrészt nekem nem szúrta a szememet, másrészt pedig tőle senki nem merné megpróbálni ellopni, még a Sentinel sem.

Az a fickó ugyanis, aki utoljára tőle lopni próbált, három hónapig feküdt kómában, elvesztette két ujját, az arca a felismerhetetlenségig szét lett verve, és minden bordája eltörött.

Dante türelmetlenül felhorkant, de volt annyi esze, hogy ne provokáljon tovább.

– Jól van, de nem maradhat nálam örökké. Gyűjtőként ezzel totál lejáratom magam – morogta.

– Ugyan már, mindenki úgy tudja, hogy egy felettébb ritka, tizennyolcadik századi alkotásról van szó. Nem lesz semmi bajod – mondtam szárazon.

Valójában persze nem egészen két évtizede készült.

Amúgy engem is megdöbbsentett, hogy milyen könnyű volt „felbecsülhetetlen értékű” műalkotássá minősíteni a hitelességét „igazoló” hamis dokumentumokkal.

– Már attól kifolyik a szemem, hogy nap mint nap rápillantok arra a borzadályra. – Dante végighúzta az ajkán a hüvelykujját. – Apropos borzadály: Madigant ma reggel hivatalosan is kizárták a Valhallából.

Az új téma súlya egy csapásra megváltoztatta a hangulatot.

– Hála az égnek!

Nagyon nem bírtam ezt a nyálas olajmágnást, akit ezúttal vagy fél tucat korábbi alkalmazottja perelt be szexuális zaklatásért. Ez a Madigan világegyetében egy gennyláda volt, de most először tudták bíróság elé citálni.

A Valhalla Klub pedig mindig is az exkluzivitásával kérkedett, hogy oda még a világ leggazdagabb és leghatalmasabb emberei is csak meghívásos alapon kerülhetnek be. A tagok közül a legtöbben, engem is beleértve, időnként kevésbé legális tevékenységekbe is belefogtak. De azért valahol mégiscsak meg kell húzni a határt, és a klub úgy látta helyesnek, ha inkább távol tartja magát a Madigan pere miatt kirobbant médiacirkusztól.

Csak azon csodálkoztam, hogy eddig nem tették ki a szűrét.

Dante és én egy ideig még beszélgettünk a perről meg az üzleti ügyekről, aztán egyszer csak elnézést kért, és felkapta a telefonját.

A közel negyven divat-, szépségápolási- és életmód-márka kizárólagos forgalmazását magáénak tudó Russo-csoport vezéréként az ébren töltött óráinak felét a telefonjához tapadva töltötte.

Így, hogy a beszélgetőpartnerem egy időre kiesett a képből, a lelki szemeim előtt ismét megjelent az a bizonyos barna nő.

Az agyamban gyakran kaotikusan kergették egymást a gondolatok, de ő valahogy biztos pontként újra és újra visszatért.

Egy idő után a gondolataim mintegy maguktól körülötte kezdtek forogni.

Az a kép, ahogy sétált a havas utcán, ahogy a hajába belekapott a szél, és a szeme jádeként ragyogott... És az a melegség, ami belőle áradt, mint amikor a napsugár vihar után áttör a fellegeken, egyszerűen mindent beterített.

Nem lett volna szabad engednem a lakbérből, amikor eljöttek megnézni a lakást, és rohadtul nem lett volna szabad engednem, hogy Jules kiköltözése után ő továbbra is csak a ráeső részt fizesse. Ahogy azzal a mondvacsinált ürüggyel sem kellett volna előállnom, hogy cserébe gondoskodjon a tetves növényeimről, csak azért, mert ez

a szintű önzetlen engedmény a részemről már tényleg túl gyanús lett volna.

Amúgy magasról szarok azokra a növényekre. Csak azért vannak nálam, mert a lakberendezőm ragaszkodott hozzájuk, mondván, hogy „olyan elegánsan lekerekítik a teret”. Azt viszont tudtam, hogy Stella szereti a növényeket, úgyhogy ez azért mégiscsak jobb, mintha arra kértem volna, hogy a postámat intézze.

Az, hogy ugyanabban a házban laktunk, totál kikészített. Folyton elterelte a figyelmemet minden másról. De persze ezért is csak magamat hibáztathattam.

A mellkasomat bosszúság apró lángjai emésztették. Bármennyire is utálom bevallani, Stella Alonso lett a gyengém.

Elővettem én is a telefonomat, és kis híján meg is nyitottam egy bizonyos közösségimédia-alkalmazást, de szerencsére még időben észbe kaptam. Úgyhogy inkább bepötyögtem a saját titkosított mobilhálózatom kódját.

Ez ugyan nem tudott annyit, mint amit a laptopomra telepítettem, de ez is épp elég erős volt.

Valahogy muszáj volt levezetnem a felgyülemlett frusztrációt, és erre a célra a mai napon John Madigan felelt meg a leginkább. Nála jobb célpontot keresve sem találhatnék.

Lehívtam a készülékei listáját. Ott volt minden: telefonok, számítógépek, az okos hűtőszekrénye, a bluetoothos ébresztőórája, meg az ezekhez tartozó felhasználói fiókok.

Nem egészen öt perc alatt meg is találtam, amit kerestem: egy videófájlt, amelyen a hülyéje rögzítette, ahogy arra kényszeríti az asszisztensét, hogy szopja le, utána meg küldött egy sor undorító üzenetet a jelenetről az egyik haverjának, akivel együtt szokott golfozni.

Aztán a golfos haver e-mailjéről az egészét továbbítottam az ügyészségnek. Ha csak egy kicsit is értenek a munkájukhoz, akkor meg tudják győzni a bíróságot arról, hogy ez bizonyítékként igenis felhasználható. Az üzeneteket a legnagyobb médiacégekhez is eljuttattam. Hadd szorakozzunk egy kicsit!

Aztán csak azért, mert rohadtul nem bírtam Madigan képét, a legmenőbb részvényeit lecseréltem a lehető legócskább értékpapírokra, a bankszámláiról pedig jelentős ösz-

szegeket utaltam át adományként a szexuális erőszak ellen fellépő szervezeteknek.

Minden egyes kattintás segített egy kicsit, és lassan kezdett is oldódni a feszültség az izmaimban.

Egy ilyen jól irányzott kibertámadás jobban felüdíti az embert, mint a legjobb masszázs.

Épp akkor vágtam zsebre a telefonomat, amikor Dante belépett.

– Vissza kell mennem New Yorkba – mondta, és már fel is kapta a zakóját a kanapé támlájáról. Elég ingerültnek látszott. – Van egy kis... személyes ügyem, amit el kell intéznem.

– Sajnálattal hallom – mondtam megértően. – Kikísérlek. – Megvártam, amíg félig kilép az ajtón, majd hozzátettem: – Ez a bizonyos személyes ügy esetleg nem arról szól, hogy Vivian volt pasija felbukkant a házad előtt, ugye?

A szemében meglepetés látszott, ami aztán egy pillanat alatt haragba ment át.

– Mit a faszt műveltél már megint, Harper?

– Én csak segítettem a menyasszonyodnak találkozni egy régi barátjával. – Elég volt egyetlen SMS „Viviantól”, és az ex már rohant is hozzá. Szánalmas kis módszer, de működik. – Mivel annyira imádsz baszakodni velem, gondoltam, viszonzom a szívességet. Ja, és Dante? – tettem a kezem a kilincstre. Dante haragja szinte lüktetett a folyosón, de majd megbékül. Lehetett volna annyi esze, hogy nem adja le azt a kis műsort az előcsarnokban. – Ha még egyszer hozzányúlsz Stellához, örökre búcsút mondhatsz a kis menyasszonyodnak.

A következő pillanatban már be is vágtam az ajtót.

Dante volt az első ügyfelem, és nagyon régóta vagyunk barátok. Nem túl gyakran fordult elő, hogy így odabaszta nekí.

De ahogy mondtam, nem bírom, ha mások hozzányúlnak ahhoz, ami az enyém.

Megigazítottam az ingujjamat, és visszamentem a könyvtárba. Körülnéztem a helyiségben, a tekintetem a kandalló felett kifüggesztett óriási bekeretezett kirakós képen nyugodott meg.

A tízezer apró puzzle-darabka egy lélegzetelállító szivárványt rajzolt ki, amelynek vonalai háromdimenziós gömbhatást keltettek.

Négy hónapomba telt, mire kiraktam, de megérte.

Imádtam a keresztrejtvényeket, meg az ilyen kirakós játékokat, a rejtjeles üzeneteket, mindent, ami kihívást jelentett. Egyszerűen nem bírtam betelni ezekkel. Mindegy, csak legyen valami, ami stimulál. Valami, ami képes egy kicsit jobb színben feltüntetni előttem a világot, amely amúgy mindig öt lépéssel a hátam mögött kullog.

És minél nehezebb egy rejtvény, annál nagyobb az élvezet, de annál jobban rettegtem is a megoldásától.

Eddig csak egyetlen rejtvényt nem sikerült megoldanom. Egyelőre.

A hüvelykujjammal végigsimítottam a zsebemben a kis türkizkék gyűrűn.

De ha sikerül, akkor egyszer és mindenkorra magam mögött tudhatom majd ezt a nyugtalanító megszállottságot Stella Alonso iránt.

3. FEJEZET

Stella

Február 25.

MÁR HÁROM NAPJA TUDOM, HOGY A GREENFIELD EMELNI fogja az árat, de még mindig fogalmam sincs, hogy fogom megoldani.

Keresek másik munkát is, de jelenleg minden bizodal-mam abban van, hogy ez a vacsora a Delamonte-tal jól sikerül majd. Brady meg van győződve róla, hogy ez tulaj-donképpen meghallgatás lesz a márkanagyköveti pozíció-jukra, és a várható bevétel valahol a hat számjegyű tarto-mány közepére tehető... Már ha én kapom meg.

Azt hiszem, soha nem akartam még ennyire, hogy egy üzlet összejöjjön.

Nemcsak azért, mert a greenfieldes problémámat – leg-alábbis a következőre naptári évre – bizonyára megoldaná, hanem azért is, mert a Delamonte egy olyan márka, amely-lyel mindig is szerettem volna dolgozni. Ez volt az első dizájnner-márkám, amit az életben megvásároltam. Persze csak egy parfüm volt, és akkoriban még csak gimibe jár-tam, de akkor is.

Imádtam azt a parfümöt, és szívesen lemondanék min-den más márkával való együttműködésről, ha velük sike-rülne összejönnöm.

Bárcsak tudnám, pontosan mit is szeretnének, hogy annak megfelelően készülhesek fel! De még csak azt sem tudom, hány bloggert hívtak meg rajtam kívül erre a bizonyos vacsorára.

Mindegy, majd megtudom, ha ott leszek.

Addig is... kívánj szerencsét! Szükségem lesz rá.

Amiért ma hálás vagyok:

1. Croissant
2. Washington – New York vasútvonal
3. Brady (de neki erről egy szót se, mert folyton ezzel fog kérkedni)

A New York-i utam katasztrófák egész sorozata volt. Szombaton vonattal mentem fel, és amint beléptem abba a belvárosi házba, ahol a Delamonte vacsorát tartották, egyből tudtam, hogy a menedzseremnek, Bradynek igaza volt. Ez tényleg meghallgatás lesz.

Ugyanis nem volt itt más, csak a Delamonte emberei, meg a meghívott bloggerek.

Es bár hatan voltunk meghívva, Luisa, a Delamonte vezére a koktélozás közben egy órán át szinte végig az influenzszervilág legújabb csillagairól, Rayáról és Adamról ömlengett, akik egyedüli párként szintén ott voltak.

Alig tudtam szóhoz jutni mellette, annyira odáig volt attól, hogy Raya követőinek száma a múlt héten elérte az 1,4 milliót, meg hogy a párocska nemsokára Párizsba utazik.

Amikor egyszer nagy nehezen sikerült közbeszólnom, hogy a márka legújabb termékeiről kérdezzek, Luisa mindössze egy háromszavas válaszra méltatott, majd ismét Rayához fordult.

Ha a szüleim ezt látnák, simán kitagadnának pusztán azért, mert Alonso létemre képtelen vagyok egy eseményen a figyelem középpontjába kerülni.

Szóval ez volt az első katasztrófa.

A második akkor következett be, amikor már mindenki helyet foglalt, és hozták az előételt.

– Elnézést a késésért! – Ez a hang... egyből éreztem a sokkot a mellkasomban. – Nagy volt a forgalom.

Ne! Ilyen nincs!

Szerintem annak, hogy a fejemre essen egy meteorit, nagyobb volt az esélye, mintsem hogy a Mirage falain kívül egy héten belül kétszer is összefussak Christian Harperrel. *New Yorkban* meg aztán pláne.

De amikor felpillantottam, tényleg ott volt. Ő volt az.

Remekbe szabott járomcsont, whiskyszínű szemek, bűn és veszedelem egyetlen hibátlan öltönybe csomagolva.

Az étel egy pillanat alatt mintha elhamvadt volna a nyelvemen. Mindazon emberek közül, akiket nagyon nem szerettem volna, ha tanúi lesznek a totális blamázsomnak, ő állt a lista élén.

És nem is azért, mert mit gondol majd rólam. Inkább azért, hogy *nem gondol* majd rólam semmit. Hiszen szinte idegen volt számomra, mégis jobban bánt velem, mint azok, akiknek az lett volna a dolguk, hogy feltétel nélkül szeressenek.

Ezt én nem fogom kibírni...

Luisa persze rögtön felpattant, és vehemens öleléssel üdvözölte, aztán röviden bemutatta, bár abból én nem sokat hallottam, mert úgy zúgott a vér a fülemben.

– ...A Harper Security vezérigazgatója... régi barátom...

Christian közben végig udvarias képet vágott, az arcáról szinte közöny sugárzott, de amíg Luisa beszélt, végig az én szemembe nézett, és hát mit mondjak, abban a nézésben aztán minden volt, csak közöny nem.

Komor pillantásából tisztánlátás áradt, mintha minden maszkomat le tudná hántani, és pontosan látná az alattuk rejtőző kislány összetört lelkének darabkáit.

És mintha az ő szemében az ilyen „töröttség” már önmagában is szép volna.

Éreztem, ahogy a nyugtalanság parázsként izzik bennem, és egy pislogással mindjárt meg is szakítottam a kapcsolatot.

Az képtelenség, hogy ő közben ezekre a dolgokra gondolt.

Hiszen nem is ismer engem.

Luisa lassan azért befejezte minden bemutatások leg-hosszabbikát, de csak azután, hogy Christian megindult felém. Ekkor vettem észre, hogy mindössze egy üres hely van az asztalnál.

Közvetlenül mellettem.

– Stella! – Mély hangjából gyengéd melegség áradt. Olyannyira, hogy borzongás futott végig a gerincemen. – Milyen kellemes meglepetés!

Megszorítottam a villámot, aztán gyorsan el is engedtem, ahogy kifújtam a levegőt.

– Christian! – Nem mondhattam „Mr. Harpert”, ha ő egyszer már a keresztnevemen szólított.

Most először mondtam ki így a keresztnévét, és a szótagok a vártnál egy gondolatnyival tovább időztek a nyelve-men. Nem volt kellemetlen, de talán az én ízlésemnek kicsit túlságosan is intim.

Ellenálltam a készítésnek, hogy fészkelődni kezdjek a helyemen, amíg ő lebámult rám, az arca nyugalmat tükrözött, de a szeme olyan volt, mint a forró, olvadt borostyán, ahogy a tekintetével végigmért a fejem búbjától a ruhám szegélyéig.

Az egész nem tartott tovább pár másodpercnél, mégis a pillantása nyomán mintha mindenütt tűz gyúlt volna a bőrömn.

Csak nyugodtan, lazán, összeszedetten!

– Nem is tudtam, hogy... – kerestem a megfelelő kifejezést – ...kapcsolatban állsz a Delamonte-tal.

Nem ez volt a megfelelő szó, de nem jutott jobb az eszembe. Az asztalnál mindenki vagy divatblogger volt, vagy a Delamonte-nál dolgozott. Christian viszont valahogy egyik csapatba sem illett bele.

– Nem is állok – mondta fanyarul.

– Akkor talán titokban divatbloggerkedsz? – kerekedett el a szemem, miközben a hangomból áradt a tettetett meglepetés. – Várj, hadd találjam ki! A blogodnak az a neve, hogy... *Öltöny és whisky*. Nem? *Fegyverek és rózsák*. Ja, nem, az már foglalt... – doboltam az ujjammal az asztalon. – *Nyakkendő és...*

– Ha befejezted... – Nem hittem volna, hogy Christian hangja lehet még szárazabb is. – ... esetleg helyet is cserélhetnénk.

Abbahagytam a dobolást.

– Mert? Miért?

Eredetileg a Luisa melletti hely lett volna az övé, akit viszont a másik oldalon túlságosan lekötött a beszélgetés Rayával – ki mással? –, így észre sem vette, hogy Christian nem ül le mellé.

– Nem szeretek sarok mellett ülni.

Kétkedő pillantást vetettem rá.

– És mit csinálsz, ha négy szék van egy asztal körül? Ott mindenki sarok mellett ül.

A kérdésemre csak egy türelmetlen pillantás volt a válasz.

Nagy sóhaj kíséretében felálltam, és helyet cseréltem vele. Már így is kezdtük magunkra vonni a többiek figyelmét, nem akartam jelenetet rendezni.

Kicsit aggódtam, hogy Luisa majd kiakad, hogy elfoglaltam a díszvendégnek fenntartott helyet, de ahogy telt az idő, kiderült, hogy Christian furcsa kis húzása felettébb előnyös volt számomra.

Hiszen így már közvetlenül Luisa mellett ültem, akit ez egyáltalán nem zavart, és rögtön felém is fordult, amikor Raya kimentette magát, hogy kimegy a mosdóba.

– Köszönöm, hogy feljöttél New Yorkba. Tudom, hogy részedről ez nagyobb áldozat, mint a többiektől – Luisa koktélglyúríje megcsillant a lámpa fényében, ahogy az italát kortyolgatta.

– Ugyan... – Mintha bárki is vissza tudna utasítani egy ilyen meghívást, ahol a Delamonte vezetőségével vacsorázhat. – A világért sem hagytam volna ki.

– Azon tűnődtem, vajon miért nem költözől ide. Hiszen a divatszakmában itt sokkal több a lehetőség, mint Washingtonban.

Ez egyszerre hangzott kíváncsinak és rosszallónak is, mintha direkt lennék olyan bárgyú, hogy nem keresem a szomszéd zöldebb fűvét.

Rám ez amolyan közvetett emlékeztetőként hatott, hogy itt végül is Maura ellátása és még sok minden más forog

kockán, úgyhogy egyből éreztem is a gombócot a torkomban, mintha egy vattacsomót próbáltam volna lenyelni.

– Szeretnék a családom közelében maradni. – Maura végül is olyan volt nekem, mintha a családomhoz tartozna, úgyhogy ez nem is volt *hazugság*. – Ennek ellenére már én is gondolkodtam rajta, hogy talán ide kellene jönnöm.

Ez sem volt hazugság. Valóban *megfordult* már a fejemben, hogy New Yorkba költözöm. Bár abban azért biztos voltam, hogy ez egyhamar nem fog bekövetkezni.

– Egyébként gratulálok a csodálatos divathéthez! – irányítottam a beszélgetést valamivel relevánsabb témára. Hiszen nem azért jöttem, hogy a magánéletemről csevegjek. Hanem azért, hogy megállapodást kössek. – Nekem nagyon bejöttek azok a pasztellszínek.

Luisa szeme egyből felcsillant a cég legújabb őszi/téli kollekcióját bemutató esemény említésére, és néhány perc múlva már elmélyülten vitattuk meg azokat az aktuális trendeket, amelyek a nemrég megrendezett New York-i divathéten rajzolódtak ki előttünk.

A munkám miatt személyesen nem tudtam eljönni – a *DC Style* csak a vezető szerkesztőknek biztosította hivatalból a lehetőséget, például Meredithnek – de a várva várt bemutatókat én is megnéztem az interneten.

Amikor Raya visszatért a mosdóból, savanyú képpel konstátálta, hogy Luisa és én élénk beszélgetésbe merülünk. Amennyire tudtam, próbáltam nem foglalkozni vele.

Raya és én korábban még jóban voltunk. Amikor két éve elindította a blogját, még hozzám fordult tanácsért. Én szívesen meg is osztottam vele, amit a témában szerintem tudni érdemes, de mióta több követője lett, mint nekem, már az üzeneteimre sem válaszol. Manapság a kapcsolatunk csak egy-egy hellóra korlátozódik, ha ne adj isten összefutottunk valami rendezvényen.

Az üstökösszerű felfutása közvetlenül visszavezethető az Adammal való kapcsolatára, aki maga is menő influenszer, csak ő az utazásokra összpontosít.

Amikor tavaly elkezdtek randizni, mindkettejük nézettsége az egekbe szökött.

Köszönhetően a kölcsönös promóciónak, na meg annak, hogy tudatosan igyekeztek is kielégíteni a nyilvánosság kukkolóvágyát azzal, hogy a szerelmi életük részleteit is megosztották a követőikkel.

Én meg, aki már csaknem egy évtizede blogoltam, az utóbbi egy évben szépen megrekedtem kilencszázezer követőnél. Persze ez még mindig szép szám, és hálás is voltam minden követőért, (kivéve persze a botokat meg azokat a hátborzongató fickókat, akik úgy tekintenek az Instára, mintha az valami randi-app lenne), de attól még a számok nem hazudnak.

A közösségi médián a teljesítményem stagnált, és fogalmam sem volt, hogyan tudnám újra felturbózni.

Aztán egyszer csak megakadtam, egy mondat kellős közepén sikerült elfelejtenem, hogy mit is akartam mondani.

Raya úgy csapott le a pillanatnyi csendre, mint keselyű az oszladozó tetemre.

– Luisa, mesélnél nekem valamit a Delamonte milánói szövetarchívumáról? – terelte magára megint a vezérigazgató figyelmét. – Adam és én tavasszal Olaszországba utazunk, és...

Éreztem, ahogy a bosszúság szinte feltépi az ereimet, ahogy Raya sikeresen eltérítette a beszélgetést.

És már nyitottam is a számat, hogy félbeszakítsam őket. Szinte láttam magam előtt, ahogy megteszem, de ez csak a képzeletemben működött. A valóságban a szavak nem tudtak áttörni a neveltetésem és az egész életemen át elkísérő szociális szorongásom szűrőin.

Hármas számú katasztrófa.

Valószínűleg rajtam kívül senki sem élte volna meg katasztrófának azt, hogy Raya félbeszakította a beszélgetését, de az én agyam nem igazán tudta felfogni a leheletnyi különbséget egy kisebb hullámvölgy és a totális megsemmisülés között.

– Ügyes voltál.

A szívem kihagyott egy ütemet, ahogy meghallottam Christian hangját.

– Miben?

– Ahogy Luisával beszélgettél – biccentett arrafelé. Nem is vettem észre, hogy odafigyelt a beszélgetésünkre. Pedig közben a mellette ülő másik vendéggel is dumált kicsit. – Bír téged.

Kétkedő pillantást vetettem rá.

– Épp csak öt percet beszélgettünk.

– Ahhoz elég egy perc is, hogy jó benyomást tegyél valakire.

– Nem, szerintem egy perc nem elég ahhoz, hogy megismerjünk valakit.

– Ahhoz valóban nem – emelte Christian az ajkához a borospoharát. Szavai már könnyedebbek voltak, de így is tökéletesen érthetően beszélt. – De én azt mondtam, hogy ahhoz elég egy perc is, hogy jó benyomást tegyél valakire.

– Igen? És rád milyen benyomást tettem?

Ez a kérdés úgy szikrázott és sziszegett közöttünk, mint egy nagyfeszültségű elektromos vezeték, és úgy szívta el előlem az oxigént, hogy minden egyes lélegzetvétél kész kínszenvedés volt.

Christian precíz mozdulata, ahogy a poharát letette az asztalra, szinte lüktetett ereimben.

– Ne tégy fel olyan kérdéseket, amelyekre nem akarod hallani a választ.

A fájdalmas meglepetés érzése mart bele a mellkasomba.

– Te jó ég! Ennyire szörnyű?

Emlékeim szerint az első találkozásunk teljesen korrektre sikeredett. Két szót, ha váltottunk.

– Nem. – Ez az egyetlen szó határozott simogatás volt a bőrömön. – Ennyire jó.

A melegség végigszágulzott a bőrömön.

– Ó! – próbáltam valahogy nem mutatni, hogy a lélegzetem is elakadt. – Hát, ha esetleg kíváncsi lennél, nekem mi volt az első benyomásom rólad, akkor az, hogy nagyon jól öltözől.

Amúgy ez a második benyomásom volt. Az elsőt valóban az arca tette rám. Olyan tökéletes és szimmetrikus, hogy a tankönyvekbe is be lehetne tenni az aranymetszés szemléltetésére.

De persze ezt akkor sem vallanám be neki, ha fegyvert szegezne a fejemhez.

Mert ha megtenném, azt hihetné, hogy flörtölök vele, azzal pedig olyan kukacos konzervet nyitnék ki, amivel tutira nem akarok foglalkozni.

– Jó tudni – mondta ismét azon a száraz hangon.

Felszolgálták a desszertet, amit ő egyetlen fejcsóválással visszautasított.

Én viszont előbb beleharaptam a csoki tortába, és csak azután tettem fel a lehető leglazábban a következő kérdést:

– Honnan tudod, hogy Luisa bír engem?

– Tudom.

Ha Christian másokkal is így beszélget, kész csoda, hogy még nem próbálta senki beleszúrni a kését valamelyik üzleti tárgyalásán.

Vagy az is lehet, hogy megpróbálták, csak nem jött össze.

– Ez nem válasz a kérdésemre.

– Lu, lejössz valamikor mostanában Washingtonba? – kérdezte, mintha meg se hallotta volna az iménti megjegyzésemet, és mintha Raya, akivel Luisa épp beszélgetett, ott se lett volna.

– Még nem tudom – nézett rá Luisa kíváncsian. – Mert?

– Stella épp most mesélt nekem egy helyről, amely tökéletes lenne a férfiruha-fotózásra.

Kis híján félrenyeltem a tortát.

– Valóban? – Luisa megújult érdeklődéssel pillantott rám. – Nahát, a legjobbkor. A helyszínesünk folyton azzal nyaggat, hogy milyen nehéz olyan helyet találni, ami meg is felel a témának, még sincs eltúlozva. Hol van ez a bizonyos hely?

– A... – Lázasan törtem a fejem, és közben átkoztam Christiant, hogy ilyen helyzetbe hozott.

A francba is, milyen hely jöhet szóba Washingtonban, ami megfelelne egy férfiruha-fotózásra?

– Azt mondtad, valami régi raktár vagy ilyesmi? – dobta be a mentőövet Christian.

És abban a pillanatban megvilágosodtam.

Hát persze! A város szélén tényleg van egy régi gyárépület, ahol már párszor mi is fotóztunk. A nyolcvanas években még nagyban ment ott a termelés, de aztán a tulajdonos Philadelphiába tette át a székhelyét. Új tulaj nem lett, az épület azóta is üresen áll. Benőtte a gaz és a borostyán.

Elég nehéz megközelíteni, de a zöld növényzetnek és az acélnak ez a fajta kontrasztja olyan elbűvölő hangulatot áraszt, ami kitűnően megfelel a luxustermékek fotózására.

De Christian honnan tud erről?

– Igen – fújtam ki a levegőt, és Luisára mosolyogtam. – Konkrét címe nincsen, de szívesen megmutatom neked, vagy a csapatod valamelyik tagjának, hogyan juthattok el oda, ha esetleg érdekel.

Luisa elgondolkodott, és közben alig hallatóan az asztalhoz ütügette a körmét.

– Persze, hogy érdekel. Tudsz esetleg mutatni pár képet a helyről?

Előhívtam néhány korábbi fotómat, és megmutattam Luisának, akinek egyből elkerekedett a szeme, és helyeslően bólogatott.

– Istenem, ez csodaszép! El tudnád küldeni? Muszáj megmutatnom őket a helyszínesnek...

A szívem majd kiugrott a helyéről, amikor Luisa megadta a mobilszámát, hogy elküldhessem neki a linket, de amikor felpillantottam, a lelkesedésem rögtön el is párolgott, amint megláttam, hogy Raya és Adam nagy hévvel suttoznak egymásnak valamit, és időnként felém pillantanak.

A szorongás méhrajként zsongott a bőröm alatt.

Ez a suttyorgás visszarepített a felső tagozatba, amikor mindenki a szája elé tette a kezét, és úgy kuncogott, ha beléptem egy terembe. Túl korán nyúltam meg, tizenhárom éves koromban már jóval magasabb voltam az osztálytársaimnál. Ehhez társult még a sovány testalkatom, úgyhogy elég esetlen voltam ahhoz, hogy könnyű célpont legyek a többiek számára.

Azóta a testem már szép arányos lett, de a szorongás megmaradt.

– Mi is megtudhatjuk, hogy min derültök ilyen jól? – Christian könnyed kérdése mögött valami komor felhang

rejlett, ami egy pillanat alatt letörölte a mosolyt Raya és Adam arcáról. – Hadd nevéssünk mi is.

– Nem, ez csak egy személyes dolog volt – forgatta a szemét Raya, de az arcán látszott egy csipetnyi idegesség.

– Értem. Legközelebb kerüljétek az ilyesmit nyilvános összejövetelen. Nagyon udvariatlan.

Ez a kis helyreutasítás tulajdonképpen egész enyhe volt, de Christian olyan pokoli megvetéssel mondta ki ezeket a szavakat, hogy Raya arca egyből bíborvörös lett. Adam pedig ahelyett, hogy megvédte volna a barátnőjét, lesütötte a szemét, és falfehéren bámult a tányérjába.

Az egész incidens olyan rövid ideig tartott, ráadásul olyan halkan, hogy a többi vendég nem is vett észre belőle semmit. Még Luisa sem, mert annyira belemerült a mobiljába, és lázasan pötyögött be egy üzenetet (valószínűleg annak a bizonyos helyszínesnek).

– Köszönöm! – mondtam halkan, és közben azt kívántam, bárcsak bennem is lenne elég mersz ahhoz, hogy így helyre tegyem az ilyen tahókat.

– Bosszantottak – mondta Christian tárgyilagosan.

Ennek ellenére a gyomromba telepedő melegség a vacsora végéig, illetve egészen a búcsúig velem maradt.

Amikor fél órával később kiléptem az utcára, úgy éreztem, jelentősen javultak az esélyeim, hogy én kapjam meg a megbízást, na persze ez még korántsem volt biztos. Még mindig meg voltam győződve arról, hogy Luisa Rayát kedveli jobban, bármit is mondott erről Christian.

Apropó Christian...

Oldalra pillantottam, ahogy mellém lépett. Én egy kis boutique szállóban vettem ki egy szobát, ami Luisa házához egész közel volt, de volt egy olyan érzésem, hogy Christian nem ott szállt meg. Biztos van valami törzshely New Yorkban, mondjuk a *Carlyle* vagy a *Four Seasons*, de tutira nem egy mindössze nyolcszobás panzió mindenféle extra szolgáltatás nélkül.

– Te követsz engem? – kérdeztem könnyedén, ahogy befordultunk egy mellékutcába.

Christian jelenléte önmagában uralta a járdát, magába szippantva az árnyékokat, amitől még inkább legyőzhetet-

lennek tűnt. Olyan csendes és halálos volt a fellépése, hogy maga a sötétség sem mert kikezdeni vele.

– Csak szeretném biztosan tudni, hogy épségben visszaértél a szállásodra – mosolygott.

– A múltkor az a fuvar, most meg ez. Te minden bérlőd sorsát ennyire a szíveden viseled?

A whiskyszínű szemekben egy pillanatra megcsillant a fény, amitől hirtelen forróság öntötte el az arcomat, de Christian nem állt le viccelődni.

– Nem – mondta tömören és egyszerűen, olyan magabiztossággal, hogy egyből érezni lehetett, ő nem az a típus, akinek bármiért magyarázkodnia kell. Ezután egy percig csendben sétáltunk, majd így szólt:

– Hogy válaszoljak a korábbi kérdésre, onnan tudom, hogy Luisa kedvel téged, mert én már nagyon rég ismerem. Bármilyen ellentmondásosnak tűnik is, aki lenyűgözi, azt takarékra teszi. És inkább azokkal foglalkozik többet, akiknél még nem biztos a dolgában.

Lassan kezdtem hozzászokni ezekhez a hirtelen téma-váltásokhoz, úgyhogy ezúttal már meg sem lepődtem.

– Lehet... – De majd inkább akkor hiszem el, ha már aláírtuk a szerződést. – Egyébként honnan ismered?

Luisa húsz évvel volt idősebb Christiannél, ami persze nem jelent semmit. Az idősebb nők gyakran bújnak ágyba fiatalabb férfiakkal. Ez megmagyarázná, hogy miért volt annyira oda, amikor meglátta Christiant.

Nem tudom miért, de ebben a pillanatban önkéntelenül is összevontam a szemöldökömet.

– Az unokaöccse a barátom. És nem, soha nem feküdtem le vele – mondta egy csipetnyi vidámsággal a hangjában.

Az arcom forróbban lángolt, de szerencsére a hangom hűvös maradt és nem is remegett.

– Köszönöm a kiegészítést, de abszolút nem érdekel a szerelmi életed – mondtam, és fenséges mozdulattal felszegtem az államot.

– Egy szóval sem említettem a szerelmet, Ms. Alonso.

– Oké, akkor nem érdekel a szexuális életed.

– Hm. Nagy kár!

Az a csipetnyi nevetés most felerősödött.

De hiába próbálkozik, engem nem fog behálózni.

– Neked talán – mondtam édesen.

Megálltunk a kis szálloda előtt. Az ablakokból kiszűrődő fény Christian arcának épp a felét világította meg, a másik fele árnyékban maradt. Fény és árnyék.

Egy érem két oldala.

– Csak még valami – mondtam, és a lélegzetem apró fehér felhő lett az arcom előtt. – Miért jöttél el ma erre a vacsorára?

Mert tuti nem azért, hogy Luisával dumálgasson. Vele alig beszélt pár szót.

A tekinteten egy pillanatra mintha árnyék suhant volna át, ami aztán alámerült a hús borostyán mélységébe.

– Találkozni akartam valakivel.

Szavai belefolytak a közöttünk vibráló hideg levegőbe. Eddig észre sem vettem, mennyire közel állunk.

Bőr, fűszer és tél. Abban a pillanatban nem létezett semmi más, de aztán Christian hátralépett, és a szálloda bejárata felé biccentett. Egyértelműen jelezve: el vagyok bocsátva.

Már nyitottam a szám, de inkább meggondoltam magam, és elléptem mellőle.

Egész addig le tudtam küzdeni a kíváncsiságomat, amíg el nem értem a forgóajtóig. De aztán megfordultam, félig arra számítva, hogy Christian már nem is lesz ott, de még mindig ott állt a lépcső alján. Sötét haj, sötét kabát, és az arca... így, félig árnyékban, valahogy még szívődöglesztőbb volt.

– Kivel akartál találkozni?

Olyan rohadt hideg volt, hogy szinte már perzselte a tüdőmet, de akkor is hallani akartam a választ.

Ekkor megcsillant valami a szemében, ami egyszerre volt vidám és veszélyes, de aztán egyszerűen elfordult, és úgy mondta:

– Jó éjt, Stella!

A szavai még akkor is a fülemben csengtek, amikor már elnyelte őt az éjszaka.

Fújtam egy nagyot, és leráztam bőrömről a bizsergést.

De amikor beléptem a szobámba, és ránéztem a telefonra, egy pillanat alatt elfelejtettem Christiant, Luisát és az egész Delamonte vacsorát is. Beütött a negyedik kataszt-rófa.

A mobilomat egész estére a táskámban hagytam, mert nem akartam tahó módon kitenni az asztalra. Luisa meg-tehette, hiszen mégiscsak ő volt a házigazda. Ő azt tesz, amit akar.

De ez a profizmus látszatát keltő kis mutatványom a je-lek szerint visszafelé sült el, mert a kijelző azt mutatta, hogy volt egy csomó nem fogadott hívásom. Meg jó pár üzenet Meredithtől. Az utolsót húsz perccel ezelőtt küldte.

Úristen!

Mi a franc történhetett? És mióta próbál ez elérni en-gem?

Tucatnyi lehetőség villant át az agyamon, ahogy vissza-hívtam. A szívem a torkomban dobogott, a tenyerem pedig nyirkos volt az izzadságtól.

Leégett az iroda, vagy elfelejtettem visszaküldeni a Prada táskát a...

– Stella! Kedves tőled, hogy visszahívtál! – A jéghideg üdvözlés úgy siklott végig a hátamon, mint egy hulló.

– Nagyon sajnálom. Le voltam némítva, és csak most láttam, hogy...

– Igen, tudom, hol voltál. Láttalak Raya Instáján a hát-
térben.

Meredith ki nem állhatta a bloggereket, de azért szinte vallásos áhítattal követte őket a közösségi médiában. Hi-szen fontos volt, hogy versenyben maradjon, és tisztában legyen az aktuális trendekkel.

A jelek szerint én voltam az egyetlen, aki ebben némi iróniát vélt felfedezni.

Nyeltem egy nagyot.

– Valami baj van? Miben segíthetek?

Mit nekem, hogy szombat este van, illetve mindjárt éj-fél. A munka és a magánélet egyensúlya nem létező foga-lom a magazinok junior alkalmazottainak életében.

– Volt egy kis gond a jövő heti fotózás előkészítésével, de megoldottuk, amíg te bulizgattál – mondta Meredith

hűvösen. – Hétfőn majd megbeszéljük. Reggel pontban 7:30-kor várlak az irodámban.

Kinyomta. Egyből tudtam, hogy ez a kis kiruccanásom nem marad megtorlás nélkül.

Volt egy olyan sejtésem, hogy hétfőn reggel nyolckor már nem is lesz munkám.